GHALLAI I. OLIMPIAI JÁTÉKOK

Ghalla News különszám

1994. január

Az előkészületek

Az aréna alatt húzódó folyosókban már reggel óta nem esett hangos szó. Tegnap éjjel tanítványaimak és a Körek Mesztereinek kísérőtetőn lejöttek a Yaurr fővárosával, hogy előkészítsék a föld alatti termeket a mágia befogadására.

Minden terem fűtőt – melyek kőr alakban helyezkedtek el, s folyosók kötötték össze őket egymással – egy-egy, az aréna falába épített kapu emelkedett. A kapuk alapkövei egész mélyen voltak a földben, s a legalsó témbők pedig már a földalatti termek egyik oldalát alkották.

A rezenéstelen arccal, hulló lépésű mágusok csoportja a hajnal első sugarainak megjelenése óta sorra járta a termeket. Egymás után szólítottak meg, s kértek fel az alapköveket, hogy fogadják magukba nemes testvéreüket, a mágiával feltöltött tűzkőmanyi smaragdokat.

A felszínen eközben serény munka folyt. Összámul is több ezréber dolgozott keményen már 5 hónapja. Robosztus izomkötegek feszültek neki a súlyos kőtömbökneek. Ygrul-i igásállnak vonnatta szekerek tucatjai hordták a vaskos faróniklket. Csákánnyok, fejszék hangja csattant, emelőgépek recsegtek a súlyos terhek alatt. Mostanra a falak már álltak, a nézőtér tibb mint kéthamrada felépült, a kőfaragók már javában készítették a homlokzatot és a belső teréket borító díszítéseket.

A munka fegyelmezetten, olajozottan folyt. A két gnóm és három törpe építésmester méltán kérdemelte a bölkezi fizetséget.

Vl. Borax türelmetlenül állt törtnermében. Elégedetten nyugtázta az építőerők hatalásáról szóló beszámolót, bár csak fél füllel figyelt udvarmesterre szavaira. Ügy tűnt, különösebb nehézség nélkül megoldódhatnak **Momukonstrumatik Abarrun** előépesztő tervei. De nem is emiatt aggódott. Ha a varázslók nem jönnek fel napnyugtáig a föld alatti termekbő, az azt jelenti, hogy várniuk kell újabb 5 haldörulálát a Játékok megrendezésére. A jóslatok kedvező eredményeket jeleztek, és ő nem sajnált semmi pénzt az új aréna felépítésére, de már csak négy óra van hátra napnyugtáig, és a föld mélyében dolgozó mágusokről még semmi hír. Háborgatta vagy siettetni ókat pedig csak a

Az utolsó tiszta drágaló is a helyére került. Minden teremben marult egy-egy a Körek Mesztere körül, akik, mikor megkapták a mentalis jelet a Főmesterről, lassú, folyamatos mormogásba kezdtek. E pillanattól kezdve mindaddig itt lesznek, egymást váltva, amíg az olimpiai vázlat be nem fejeződik. A többi varázsló és a Körek Főmestere elindult a felszín felé...

Vl. Borax összehúzott szemekkel figyelte a mugodt arcú vén gnómot, aki most lépett be a törnterembe. Mikor elég közel ért hozzá, izgatott hangon kérdezte:

– Na, mi az eredmény, fiszletelremélhő öreg, mondd meg! – A varázsló szeme meg sem rebbent. *–Nagyúram, a körek készek a kapuk megnyitására. Testvéreim lent vannak és szívik a mágia fonalát, s mikor az aréna elkészül, én megnyitom neked a kapukat.* – A király lesújtóan a fenyő csepplet homlokáról. *– Köszönöm öreg* – majd a szregek parancsnokához fordult. *– Akhor hát, indítsd az ügynököket, vigyék a hírt a kalandozóknak!*

...és az utolsó ajtót is feltették a sarokvasára. Az olimpiai aréna kész! – Jelentette mosolyogva a törpe építésmester. Mindannyian fáradtan és büszkén néztek végig munkájukon, a kőfeszítő szárnyával elliptszis alakú teret körbeölelő, sárkány formázó épületen.

– Nos, akkor Körek Atyja, raftad a sor – fordult az öreg gnóm felé Vl. Borax. A vén varázsló végigsimított smaragdberakásos botján. *– Igen, eljött a mágia ideje...* – mormolta szórakozottan maga elé.

...legyen egy a mágum,
fonal a deus ex machinával,
ha elhangzik a bét szó:
ITHI! ABRIGÁNTSZ!

– Es umint a bét hívószavát szó dörögve elcsattant, a kőtömbökhe helyezett smaragdok felfényeltek, s a felettük emelkedő befalzott kapuk helyén ragyogó zöld fényű kapuk nyíltak meg. Most már nincs hátra, mint várni a jelentkezőket...

A vihrálló fényű, zöld energiakapuk figyelésére kirendelt őrök egyikét már majdnem elnyomta a buzgóság, amikor egysze csak felugrott a helyéről.

– MEGVAN! ITT AZ ELSŐ! – a felletkesűtben mutatta futva érkező társainak, amint a kapu energiatermében imbolyuova megjelenik, majd stabilizálódik egy ragyogó aranyszínű pontocska...

...eddig százhuszonhat jelentkezőt számláltunk össze, és még hátranam egy bét a Nagy Napig, fetség. – Vl. Borax király és Krapitúm Authir, a Főjátékmester elégedetten figyelték a kapuk eldeerlhen egyre növekvő szárnban megjelenő aranyló pontokat.

– Úgy néz ki, nagy vidalara készülhetünk...

...aztán eljött a Nagy Nap, az Első Alanori Olimpia napja. Átlépsz a vihrálló, zöld energiakapun. Mosolyogó hivatalnokok fogadnak, kék szávetruhájukon Yaurr királyság címere díszeleg.

– Üdvözlünk Alanorban, a Yaurr királyság fővárosában...

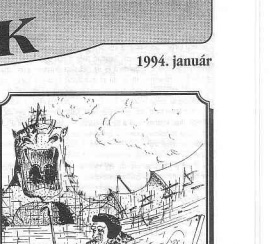

Merszje földön híres a Játék
Most aj otthonba kőltözött
De itt is egy a szándék
Magusam állni a többiek fölött

A Hirt futárok százai vittek
Nevezők tucatjai érkeztek hát
Gyűrelmüket pedig sokan hitték
Biztosan kiállják a próbát

A vizsdát zászlóval mérik
Aranik az óg felé fordulnak...
A hirdést sóbagtra mésik
Abogy a pórsz zászlóhoz
rosulnak

Papok ustzanak életet
Gyógyító kezek a vérülten
Ki az elébb még élmelyep
Most már él s néz rémülten

Mágusok, mesterek, birák
Védik vigyázzuk vágynhat
De hztán, hogy e tehert hírjük,
S nem romboljuk álmunkat ?

A bázdák díszlin kórbajárnak
A nap fényében fürdenek
Csendben, türelmesen várnak,
A Jelre, melyre majd kiszlemek

Minden szem a pálnolyra
tekint
A király hegyessi jelez
Érdeke kívánja e kgyint
Harsona mondja: Mehet !

A tömeg versenyt az erkámnal
Illszeken tapjárnt az elől
Majd szembenéz a versával
Az ellenfele is mugló

Veteran szemmel

Batóliren Gerdanil feljegyzései az Olimpiáról

Amikor hallottam róla, hogy megrendezik az első Olimpiát, ahol kőfiurcnak is neveztemek, nem akartam hinni a fülemnek. Aztán meghallottam, hogy 50 arany a jegy ára, és úgy döntottam, hogy mégsem látogatom meg ezt az ős hagyományőrző eltérő rendezvényt Dirtsen ennyi a fillbat veterán nyugdíjban).

(folytatás a bíróhely oldalon)

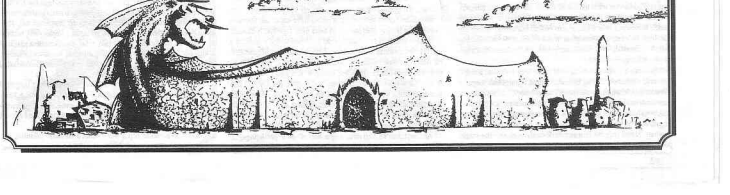

(folytatás az előző oldalról)

A következő napon egy égszínkék selyembe öltözött mágus látogatott meg, hogy, mint mondta, VI. Borax nevében egy tiszteletjegyet nyújtson át. Úgy látszik az uralkodó mégsem felejtette el öreg elf harcosát, aki még az üknagyapja szolgálatában szerzett sebesüléseket viseli a mai napig. Így mostmár kénytelen leszek ellátogatni az újonnan épült, sárkány formájú arénába. Köztünk legyen mondva, nem tartom túl jó ötletnek, hogy egy ilyen iszonyú fenevadat faragtak ki abból a hatalmas sziklából. Mert mi fog történni, ha egy, a mágikus tűzvihart esetleg túlélt, ereje teljében lévő sárkány majd alvó kedvesét véli felfedezni a város közepén?

No, de ne térjek el a témától, az Olimpiáról kezdtem beszélni. A rendezvény napján már korán reggel talpon voltam, (így szoktam ezt meg az utóbbi 400 évben) és felvettem legszebb, ősi elf rúnákkal mágikusan védetté tett páncélomat és gyönyörűen megmunkált, rég elfeledett törpe kovácsok által készített harci bárdomat. Lássa csak a sok szájtáti fiatal, hogy nem fogatlan még a vén tigroszlán! Rövid gondolkozás után a vámpírlord és az élőhalott ősmágus trófeáimat tűztem fel a vértemre. Itt az idő az indulásra! Az aréna kapujában már óriási nyüzsgés fogadott. Mindenfelől özönlött a sokszínű, morajló tömeg az aréna bejáratai felé. Úgy tűnik, nem is olyan sok az az 50 arany! Mivel nem akartam végigvárni a kilométeres sort, egy mellékbejárathoz léptem, ahol a Királyi Gárda egy kisebb csapata őrködött. Látva tiszteletjegyemet és tiszteletet parancsoló külsőmet, egy gárdista készségesen a helyemre kísért. – *Innen mindent láthat, uram!* – mondta, majd visszasietett őrhelyére. A kősárkány aréna fölé nyúló pofája alatt kaptam egy nyugodt, kényelmes helyet. Egyszer csak egy mosolygó gnóm lépett elém:

– *Tegyen fogadásokat, jó uram!*

– *Mire lehet fogadni?*

– *Bármire – győztesre, vesztesre, hármasbefutóra, tétre, helyre.*

– *Majd még meggondolom!* – Csak nem fogom látatlanban kockára tenni szerény kis vagyonkámat! Megtapogattam a zsebemet, ahol egy idomított gyilkos mókus őrizte az erszényemet.

Rövid, alig kétórás várakozás múltán dugig megteltek az aréna ülőhelyei, sőt már az állóhelyeken sem lehetett volna elejteni akár egyetlen ubuktüskét sem. Végül bevonult a királyi család és elfoglalta a kősárkány hatalmas fogakkal teli pofájában a számukra kialakított páholyt.

Kétoldalról, a sárkány mancsai alól kezdetét vette a bevonulás. Elöl a Királyi Gárda elit egységei vonultak be – büszke, szálfatermetű harcosok, égszínkék vértezetben, teljes fegyverzetben. Ők hivatottak a rendre ügyelni. Őket – szintén égszínkék öltözetben – a Királyi Csapatok Zenészei követték, fényesre csiszolt színarany harsonáikon szikráztak a nap sugarai. Miután mindannyian elfoglalták kijelölt helyüket és megszólaltak a harsonák, rendezett sorokban elindultak befelé a nyugatról érkezett kalandozók. Hát, nem sok esélyük lenne egy magamfajta tapasztalt veteránnal szemben – gondoltam elégedetten. Hitvány kis bőrvértek és csontszuronyok villantak fel minduntalan. Egy kis idő múlva azonban kezdtem elkomorodni:

Úgy látszik elhamarkodottan ítéltem, ugyanis a végén meneteltek be az igazán profik, akiknél már többnyire bronzpáncélt és egyéb bronzból készült eszközöket, sőt némelyeknél már vasfegyvereket is láttam. Ők képezhetik az idegen harcosok krémjét. Már azt hittem, hogy vége a bevonulásnak, amikor a király kézjelére újabb harcosok léptek a homokkal felszórt küzdőtérre az árkádok mágiával védett homályából.

– *Ez igen* – gondoltam –, *velük már én is szívesen összemérném bárdom és karom erejét!*

Gondolataimból a hirtelen elcsitult moraj riasztott fel. A beálló csend egy ember férfinak szólt, aki halványan ismerősnek tűnt. Hirtelen, mint a villámcsapás ért a felismerés, hiszen ez Vlagyimir! Már évtizedek óta nem láttam őt, úgy hírlett, hogy egy iszonyú szörnyeteg végzett vele. Úgy látszik a hír mégsem volt igaz! Régi harcostársam ő, akivel még II. Borax seregében kezdtük kalandjainkat. Egy hirtelen ötlettől vezérelve magamhoz intettem a gnómot, aki fogadásokat kötött.

– *Lefogadom 1000 aranyban, hogy az a bosszú szakállú ember lesz a győztes!*

– *De hiszen vak a szerencsétlen! Hmmm, legyen. Tíz az egyhez arányban tartom a fogadást!*

– *Rendben* – nyúltam a zsebembe az erszényemért. Erős izgalmamban elfelejtettem kimondani a mentális parancsot, amivel a gyilkos mókust nyugalomra inthettem volna. Így hát utólag lecsitítva – még éppen idejében ahhoz, hogy ne harapja le az ujjaimat – enyhén vérfoltossá vált erszényemből a gnóm elé szórtam összes pénzemet, amit magammal hoztam.

A fogadást megkötve újból a küzdőtérre tekintettem, ahol közben befejeződött a bevonulás. A kalandozók elfoglalták a számukra kijelölt helyeket, teret nyújtva a küzdelemhez.

Az első páros már ott is termett az üressé váló harcmező közepén. Ohó, úgy látom, hogy itt ezek csoportokra lettek osztva! Az abszolút kezdők párviadalai csak a hozzá nem értőket kötötték le, de úgy látszik, hogy ezek vannak többségben, mivel mindenfelől különféle biztatások hangzottak. Azt hiszem, amíg ezek a küzdelmek lezajlanak, elmegyek harapok valamit!

Megkértem a mellettem tornyosuló trollt, hogy biztosítsa a helyemet amíg visszaérek, ő pedig bizalomgerjesztő vigyorgással, megmarkolva acélból készült iszonyú méretű harci fejszéjét, biztosított róla, hogy senki más nem ülhet a helyemre. Az Arénán kívül, beültem az Acéldarázshoz címzett fogadóba és szép nyugodtan megebédeltem. Nagyon jól készítik az alpesi tehénragut, és ráadásul a tulajdonos a barátom. Szóval még hitelem is volt. Visszaérve az Arénába meglepődve láttam, hogy az első két kategória versenyei már lezajlottak, és csak a harmadik döntőjét sikerült elkapnom. Örömmel tapasztaltam, hogy a döntő egyik résztvevője egy fajtámbeli, bizonyos **Legolas fia Ljerk**, a másik viszont egy ember, őt **Selindeknek** hívják.

Megközelítőleg azonos páncélzattal rendelkeztek, és úgy láttam, hogy mindketten megtanulták már a papi mágia alapjait is. Gondolom érthető, hogy az elfet szerettem volna győztesként látni ebben a küzdelemben. Mielőtt egymásra rontottak volna, természetesen a lő- és dobófegyvereké volt a szó. Az elf parittyát használt, ellenfele pedig ubuk dobónyilat. Nem igazán értem, hogy egy elf miért nem inkább hosszú íjat használ, de biztosan meg volt rá az oka. Úgy láttam, hogy mindkét oldalon történt találat. Természetesen, a lövések után már nem foglalkoztak újratöltéssel és újabb lövedék előkotorászásával, hanem harci kiáltásokat hallatva egymásra rontottak. Mindketten bronzhegyű lándzsát forgattak, de már az első pár mozdulat után észrevettem, hogy Selindek jóval tapasztaltabb ennek a fegyvernek a forgatásában. Szegény elf! Ekkora különbség a harci ismeretekben csakis az ő vereségét jelentheti. Úgy láttam, ezt már ő is felmérte, de nem hagyta, hogy a csüggedés erőt vegyen rajta, és bátran tovább küzdött. Nem is értem, hogy egy ennyire profi kalandozót miért ebbe a kategóriába soroltak. Ezt azonban (hála az istennek) nem én vagyok hivatott eldönteni. Nagyon jól harcolt az a Selindek, ezt el kell ismerni! Rutinos mozdulatokkal sorra hárította ellenfele azon próbálkozásait, hogy az megszúrja őt a bal kezében tartott orgyilkos tőrrel. Azt hiszem az az orgyilkos sem fog többé békés (?) kalandozókat és polgárokat öldökölni, mivel legjobb tudomásom szerint egy orgyilkos csak élete árán válik meg kedvenc fegyverétől. Néhány ütésváltás után már nyilvánvalóvá vált számomra, hogy jól tettem, amikor nem fogadtam az elfre. A küzdelem rövid és kegyetlen volt. Ugyan egyik kalandozó sem hullott a földre, de mindkét oldalon komoly sebeket szereztek. A viadal a megszabott ideig tarott. Mivel egyik fél sem zuhant holtan az aréna homokjára, most a bírókon volt a sor, akik eddig árgus szemekkel figyelték a harc tisztaságát. Igen, úgy látom könnyű volt a döntés, a Selindek mellett álló kék színekbe öltözött bíró a piros zászlót lendítette a magasba, míg az elf melletti a feketét. Ilyen egyszerű ez! A vesztes lógó orral indult az asztalokhoz, amiken a gyógyászati komponensek voltak, míg a győztes sebeivel mit sem törődve ugrált és csókokat hajigált a tomboló közönségnek. Nagyon sajnálom Legolas fia Ljerket, de valóban Selindek volt a jobb. Az ő viadalukat a mesterek versenye követte, amire nem igazán figyeltem oda, csak azt láttam, hogy két ember került a döntőbe. És ezután következett az, amire a fogadás megtétele óta vártam - a leghatalmasabbak kategóriájára. Nem untatom itt a tisztelt olvasókat a részletekkel, aki ott volt az Olimpián az a saját szemével láthatta, hogy milyen hihetetlen dolgok történtek a harcok folyamán. Nem csalódtam jó öreg bajtársamban, ha nem is könnyedén, de ő nyerte meg a döntőt. És ez 10000 aranyat jelentett nekem! Ebből, ha nem is életem végéig (mert addig remélem még van pár száz évem), de nagyon sokáig jól fogok élni! Kutatva néztem körül, vajon hova lett az az átkozott gnóm? Megkértem a mellettem ülő trollt, hogy segítsen megkeresni, ő úgyis magasabbról szemléli a dolgokat. Nem tudom mi segített jobban, az hogy jószívű volt a troll, vagy a felajánlott 200 arany a segítségért, de 3 percen belül meg is lett a bukméker, igaz egy kicsit megviselt állapotban. Azt hiszem, ez a troll túlbuzgóságából fakadt. Lényeg az, hogy nekem már elég volt szigorúan összevonni a szemöldökömet, és a gnóm rendkívül készségesen a kezembe nyomta a 10 000 aranyat. Kifizettem a jutalmat a trollnak baráti szívességéért cserébe, és figyelmemet a királyi páholy felé fordítottam, ahol a díjkiosztó ünnepély folyt éppen.

Egyedül Vlagyimírtól irigyeltem egy kicsit a díját, a ZAN nem akármi! De félre az irigységgel, jó barátom tudtán kívül gazdaggá tett engem, azt hiszem a leghelyesebb, ha meghívom egy hétvégi dorbézolásra. Gondolom nem fog elutasítani.

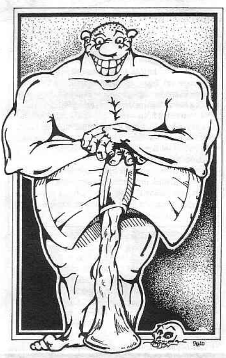

Aktkép a segítőkész trollról

A gyengébbik(?) nem...

Surranó ismét az arénában volt. Már a döntőbeli ellenfelét várta.

– Helló baby – köszöntötte **Fenevad**.- Ha nem vagy fáradt,...

Surranó az egyezményes, Túlélők Földjén honos jellel adta tudtára, hogy nem vevő a szövegére. Fenevad ekkor ellenfele felmenőit vette szájára. Csukott szemmel talált telibe. A nő kreol arca vörös színűre változott. A férfi elérte, amit akart, felbosszantotta ellenfelét. Fölényes vigyorral foglalta el helyét. Surranónak elborult az agya, de emlékezetében még élesen élt a selejtező utolsó küzdelme. Ellenfele a mostani Fenevad volt, aki akkor nyert. Surranó azóta sem tudta, hogy hogyan történhetett ez meg. Most itt az alkalom, hogy elégtételt vegyen a családját és az őt ért sértésért.

Felhangzott a jel. Az árnymanó és az ember küzdelme elkezdődött. A nő alacsony termetéből adódó hátrányát fürgeségével ellensúlyozta. Elszántságát növelte dühe, és ez csak segítette a harcban. Fenevad mostanra lélektani csatáját elveszítette és ez kihatott mozgására is. Látva az árnymanó elszántságát, félelem tűnt fel szemében. Surranó többször megsebezte ellenfelét. A férfi támadása a hátrálásban és a félrecsúszott ütések mellett ejtett egy-egy sebben merült ki. A küzdelemnek a bírák vetettek véget. Fenevad tekintete már tisztelettől árulkodott. Csöppet sem lepte meg a mellette fellendülő fekete zászló. "Majd jövőre megmutatom..."

Surranó következő ellenfele **Qpica**, kinek hosszú aranyhaja vállát verdeste, kék szemében az értelem csillogott. Bajusza alatt egy mosoly jelent meg, mikor meglátta, hogy ellenfele nőnemű. Az árnymanó lány koncentrálva figyelt a jelre. Ha ellenfele rőtmanó trófeája nem is, de mászókarma tiszteletet és óvatosságot ébresztett benne. "Jó lenne nem közel engedni."

Megkezdődhetett a párviadal. Óvatosan köröztek az aréna porában. A nézők kedvükre ordibáltak (egyes árnymanók Surranó szépségét éltették). Qpica a csontszuronytól alig egy lábnyira táncolt. Fura mozdulatokat végzett kezeivel, lábai jobbra-balra kacsáztak. Surranót lenyűgözte a látvány. Még soha nem látott ilyet. Figyelme is lankadt, így a kobudera közel kerülhetett hozzá és ököllel többször lesújtott a figyelmetlen árnymanóra. A fájdalom térítette magához. Bőrpáncéljával eltolta magától, miközben csontszuronyával két sebet sikerült ejtenie ellenfele oldalán. Qpica feldühödve rontott újra az ellenfelére. Az árnymanó kivédte a támadást pajzsával és ellentámadásból ő tudta megsebezni a felbőszült kobuderát. Ez volt az utolsó sebzés ebben a párharcban. Megint a bíráknak kellett dönteni a továbbjutás felől. Döntésük egyöntetű volt. Surranó mellett a piros, Qpica mellett pedig a fekete zászlócska lendült a magasba.

Az árnymanó-nő megvárta míg a homok és a por leülepedik, majd kimért léptekkel – mit sem törődve az éljenzéssel – hagyta el az arénát. A papok begyógyították sebeit, majd a pihenésre szánt időben ellenőrizte fegyverei állapotát.

Egy tarka ruhás apród rázta meg a vállát. Indulnia kellett. Az arénában már várta következő ellenfele. Mély lélegzettel fogott kezet **Stephan Severinnel.** Elégedetten vette észre a kaszabolósáska trófeáját. Mosolyogva nézett végig ellenfele fegyverzetén. A szőke hajú, kék szemű alakváltó férfi felszerelése majdnem megegyezett sajátjával. Neki is egy csontszuronya és egy bőrpajzsa volt. Markában egy parittyát tartott. A tét az első helyért való küzdelem joga volt. Stephan Severin először parittyáját használva kétszer eltalálta támadó ellenfelét. Mire az árnymanó odaért hozzá, addigra megvetette a lábát, csontszuronyát pedig előreszegezte. Surranó egy ügyes csellel megsebezte az alakváltót. Kihasználva alacsonyabb termetét, bőrpajzsával felütötte ellenfele csontszuronyát és bőrpáncélját többször átütve vágta meg az alakváltó testét. A férfi megpróbálta menteni még a menthetőt. Pajzsával akart az árnymanó fejére ütni, hogy azután a félig elkábult ellenfelét agyonszurkálja. Fellendített kezét megfordítva, elindította az ütést, ami balszerencséjére nem ért célba. Surranó az utolsó pillanatban tért ki a halálosnak szánt ütés elől. Hátralépett és előreszúrt. Ugyanezt tette Stephan Severin is. Mindketten fájdalmasan kiáltottak fel. Az árnymanó, kihasználva gyorsaságát, újra szúrt, de az elvétette. Ekkor szúrta meg újra az ellenfelét az alakváltó.

Szétváltak, hogy újra egymásnak ugorjanak, mikor harangszó hallatszott. A nézőtéren a hangzavar még nagyobb lett. Rengetegen éltették Stephan Severint és ha lehet még többen Surranót, aki mellett ebben a pillanatban felemelkedett a piros zászló. Bekerült a Döntő Döntőjébe!

Surranó a papok segítségével sietve begyógyította sebeit. Majd a nézőtér teljesen elcsendesedett. Harsona hangja törte meg a csendet és belépett az arénába Surranó következő ellenfele. A majd' hat láb magas, barna hajú, barna szemű ember lassan közeledett. Kígyóbőr kesztyűjét megigazította kezén. Jobb kezében egy szöges bunkót, baljában pedig az övéből előhúzott kőkalapácsot tartott. Figyelmesen végignézte a majdnem másfél fejjel alacsonyabb árnymanó-nőt. Megcsodálta ezüstös, hosszú haját, mely csillogott a napfényben, tekintete elidőzött a zöld szemén, kreol bőrén. Surranó elértette a jelzést és a kígyóbőr kesztyű után megszemlélte ellenfele bo-skorpió trófeáját, miközben megigazította a saját trófeáját, ami egy kaszabolósáskából készült. Kezet fogtak és bemutatkoztak.

Az arénára síri csönd telepedett. Mindenki visszafojtott lélegzettel figyelt VI. Boraxra, mivel a döntőben ő ad jelet a kezdésre. A király köhintett egyet, majd pár másodperc múlva megszólaltatta a harangot. Ekkor a nézőtéren óriási üvöltözés támadt. A király kissé elhúzta az orrát.

"A nép, az istenadta nép..." Majd ismét a küzdőkre pillantott.

(folytatás a negyedik oldalon)

Blackmort

Kedves olvasó! Az Olimpián résztvett Blackmort harcait voltam hivatalos lejegyezni. Talán meg fogsz botránkozni tudósításomtól. Ami igaz az igaz, egy veterán katona szavait nem lehet összehasonlítani egy vérbeli költőével. Lássuk hát a hiteles történetet.

Blackmort bátran lépett az arénába. Úgy láttam a nézők közül elég sok hölgynek megdobbant a szíve sudár, ámde erős testalkata láttán. Legeslegelőször a szervezők kedves meglepetésével kellett szembenéznie. Az állat egy sünmedve volt, fajának igen remek példánya. Igen-igen, csak volt, mivel a bátor kalandozónak szinte semmi akadályt nem jelentett. Ugyan, csodálkoztam el egy kicsit, a bal kezében tartott kőkalapácsot nem is használta, de hát úgy látszott, nem is volt rá szüksége.

A győzelem önbizalmat adott hősünknek, így az első ellenfelének, a gnóm **Lymar'em Ayrt**-nak keményen meg kellett markolnia csontszuronyát. A harc váltakozó sikerekkel folyt. Hol a gnóm fogta fel a szögesbunkó irtózatos lendületét a pajzsával és szúrt, hol hősünk ütötte félre ellenfele fegyverét, hogy a sajátjával célbataláljon. Bármily szép volt is kettejük küzdelme, azért csak vége szakadt. Mivel mindketten talpon maradtak, így a bírák voltak hivatottak eldönteni a végeredményt. Magasba lendült a sárga zászló: az eredmény döntetlen. Ó, ez nem lehet igaz, hisz kedvencem szemlátomást többet vert az ellenfelére, mint az viszont, de hát nincs mit tenni, a bírók szava szent. Egy kevés pihenés és gyógyítás után megérkezett második ellenfele: **Fumio Demura**, a kőevő trófeát viselő kobudera. Az előző ellenfélhez hasonló fegyverzettel állt ki, csak ő a bal kezében a vizestömlőjét szorongatta. Talán az árnymanó ruhatárostól féltette! A csata során fény derült Blackmort cselére. Igen, a kőkalapácsot is harcolni hozta el az Olimpiára. Meg is lett az eredménye, pár jól irányzott csapás, és az ellenfél a földre került. A közönség szinte őrjöngött. Virág- és csókzápor hullott feléje. +1 önbizalom. Kis meditáció, aztán hajrá!

Az utolsó előtti ellenfele **Sólyomszem** volt. Talán neki is az árnymanó ruhatáros jutott, mert nála is ott díszelgett a vizestömlő. Ez a csata sem volt hosszú, bár **Sólyomszem** mindent megtett az ügy érdekében. Sikertelenül. Földrekerülése után Blackmort – talán a hév miatt – kicsikét megtaposta ellenfelét, majd a szünetet felhasználva megpróbálta meggyógyítani a sebeit, és elégedett ábrázatáról az derült ki, hogy ez ma nagyon jól ment neki.

Végre elérkezett az elődöntő utolsó párviadala. Egy apró, zöldbőrű, vágott szemű kobudera volt az. Testét bőrpáncél fedte. A kobuderákra jellemzően kezet nyújtott a másik elit harcosnak, majd bemutatkozott. **Mordamir** volt a neve, és hősiességének bizonyítékait is elhozta magával. A tigroszlán farka ott verdeste oldalát. A gong hangjára megkezdték harcukat. Minden eddigi tudásukat bevetették, hisz a tét a döntőbe jutás volt. Rendre csépelték egymást és védték magukat, és csupán az idő rövidsége miatt, de újra a bírókra kellett bízni a döntést. Hála az isteneknek, kedvencemnek kedvezett a szerencse, így ő győzött. Talán ősei akarata volt, hogy bekerüljön a döntő versenyzői közé, persze ezenfelül természetesen saját bölcsessége, ereje és fegyverszakértelme is segítette.

A döntő az igazán elit harcosok versenye volt. Itt került szembe első törpe ellenfelével, **Kadera Forsettivel.** Úgy látszik, rájanyék trófeájának bénító mérge már nem dolgozott Blackmort testében, így minden hátrány nélkül lapította ellenfelét, miközben pajzsa mögé húzódott. És mint mindig, most is lejárt az idő. A pontbírók elővették gumiszkópjukat, és kezdetét vette a sebek átvizsgálása. Lehet, Forsetti gumiszkópjában nagyobb dioptria volt, de ismét Blackmort lett a győztes. Gyógyítás, kis pihenő és már jött is a következő versenyző. No, mi a törp! Egy újabb törpe! Szinte elveszett vértjében szegény **Christer**. Úgy látszik, ő is mestere volt az ütőfegyvereknek. Egy csapás jobbról, egy csapás balról, innen-onnan, alulról-felülről, és vége. Lejárt az idő. A győztes nem a „laposabb" harcos, hanem a deli termetű lett. BLACKMORT! — üvöltötte a nép. Míg felszórták a homokot, fejen állva amőbázott magában kedvencem.

Új ellenfél lépett az arénába. A viadalok során most került össze először igazán hatalmas kalandozóval. Ez szó szerint értendő, ugyanis nem csak neve, de magassága is lenyűgözö vott. **Bőrnyakú Lombart** fajára nézve troll volt, olyan toronydaru magasságú. Egy evaporőrszíjat viselt. Irtózatosakat csapott mindkét kezével, miután hárította ellenfele támadását. Hősünk az övön aluli ütéstől — ami akár egy zsák mogyorót is összetört volna — megroggyant. Ekkor a tömeg lelkesen kántálni kezde a nevét. Ez új erőt adott neki. Piff-puff. Bőrnyakú a porba került. Elég sokáig tartott a megtaposása, de megérte. Szegény trollt úgy kellett kit(r)ollni. Pár mély levegővétel, és helyreállt a korábbi harci kedv. A szünetet gyógyászati szakértelmének fejlesztésével töltötte.

Következett a döntő!

Az utolsó ellenfél, mind az egy méter magasságával, egy valódi árnymanó-nő lett! **Surranó** névre hallgatott. Bár apró és gyenge kinézetű volt az ebadta, de félelmetesen jól bánt csontszuronyával. Persze kitűnő páncélzata is közrejátszott abban, hogy kedvencem elől elvigye a pálmát. Az is a sors fintora volt, hogy csak pontozással nyert.

Bár egy második helyezés is igazán szép dolog az ember életében, de legközelebb ennyivel már nem szabad beérni!

Az ünnepek csúcspontja a díjkiosztás volt. A díjakat maga VI. Borax adta át, ez önmagában is külön megtiszteltetésnek számított. Blackmort a második helyéért egy szent jogart és harmincöt aranyat kapott, amit méltán meg is érdemelt.

Kudarc...

Sylvester az Elf kicsit megilletődve állt a díjkiosztó bírák előtt. Az első helyezettnek járó jutalmat, egy bronzpáncélt készültek éppen átnyújtani neki. És ez még csak a díj egyik fele, mellé még 80 arany pénzjutalom dukál. Mellette a második helyezett kobudera, Bíborszél szomorú sóhaját hallotta. Nem mindennapi ellenfél volt. Ő ezt a napot minden bizonnyal fekete tintával fogja bejegyezni naplójába. Már a legelején sem volt szerencséje. Hogy is történt? Az elf gondolatai kiléptek a jelenből, ahogy felidézte a harcművész első küzdelmét.

A király jelt ad és belép az Olimpia következő résztvevője: Bíborszél. Hosszú, fekete haja meg-meglibben, amint lépdel. Zöld szemét körbevillantja a nézőtéren. A tömeg tombolva élteti. Majd lassan lecsendesedik a nézőtér, mindenki kíváncsian várja a küzdelmet. A kisegítők egy alaktalan masszát húznak be egy ketrecben ellenfél gyanánt. Egy páran a nézők között elkezdenek vihogni, nyilván valami jó viccnek tartják az amorf kupacot. A tapasztaltabbak azonban hüledezve kiáltoznak: - Egy agglomerátor! -. A vihogók is hamarosan meglepődnek, amint kiderül, hogy az alaktalan kupac él és egy hatalmas ugrással ráveti magát a harcművészre, s elkezdi annak mellét és hasát harapdálni. Azonban nem véletlenül éltették annyian a kobuderát, egy elegáns ütéssorozattal jól megsorozza ellenfelét, mire az leesik róla. A szörny fájdalmasan felhördül, majd egy újabb sikeres támadást hajt végre, beleharap a harcművész testébe. Ám Bíborszél sem hagyja magát, nemhiába áldozott oly sok időt a kobudera harctechnikák tanulására. Egy óriási rántással kiszabadul ellenfele fogai közül és viszonzásul jól megüti egy Acél Ököllel.

Az agglomerátor újra felhördül, majd megpróbálja leharapni a kobudera fejét, de az egy újabb jól irányzott ökölcsapással eltéríti ezirányú tervétől. Bíborszél egy újabb ütéshez készülődik, amikor az agglomerátor hirtelen mozdulva elnyeli az öklét. Ám a harcművészt sem akármilyen fából faragták. Látszik bár, hogy borzasztóan fáj neki, de erőt vesz magán, nekilendíti másik kezét, s egy jól irányzott ökölcsapással pont ellenfele közepét találja el. A szörny meginog és kiköpi a kobudera másik öklét. Bíborszél újabb ütéshez készülődik, de megszólal a küzdelem végét jelentő gongszó. Állig felfegyverzett katonák rohannak be és kiterelik a szörnyet. A kobudera magába roskadva kikullog az arénából. Nem sikerült megölnie az agglomerátort...

Aaarrgghhh...

Kellemes napnak indult. Már éppen nekikezdtem volna a tegnapról félbehagyott gonyolék meglékelésének, amikor valami hülye trappolást hallottam magam mögül. Megfordultam. Böhöm nagy csiga közeledett felém, rajta egy fehérszakállas, piros köpenyes fickó ült. Hátán egy puttonyt cipelt.

– *Mi van ma, karácsony?*–, de azért bevártam a fószert. Bemutatkozott (a nevét már nem tudom, hosszú és unalmas) és elkezdett beszélni valami olimpiáról, ahol nagyon értékes nyeremények vannak, és meg kell érük küzdeni vagy mi.

– *Orvos látott már, öreg?*– kérdtem én. Erre ő: – *Ha jártas vagy a csapdakészítésban és a szörnyismeretben, könnyen elfoghatsz szörnyeket* – ezzel kivett egy D.E.M-et a puttonyából, és a kezembe nyomta. Trollokat meghazudtoló bambasággal néztem rá: – *Ez tényleg beteg!* – Utána szövegelt még valamit, hogy forgassam meg háromszor, üljek rá, várjam meg míg fölmelegszik, ezután vágjam hozzá a legközelebbi vadásztatuhoz. Ezzel otthagyott. Csak néztem mint a hülye: – *Mi van?*

Másfél óráig ültem egy kövön és töprengtem mire rájöttem, hogy az ON feliratú gombbal kapcsolhatom be és az OFF-al ki. Elköszöntem kedvenc gonyolékomtól, és ezzel beléptem a megjelenő zöldes fényben vibráló kapun. Rögtön odaát két kékruhás fickó közeledett felém valami fehérrel a kezükben. Azt hittem, hogy a gondozók azok, ezért gyorsan elfutottam. Hála istennek nem követtek, így sikerült fellógnom a lelátóra. Ledobtam két csicska gnómot az arénába és azonnal elfoglaltam a helyüket. Hát itt vagyok! Nyakig mocsokban. Itt ülök a nézőtéren és majdnem ellep a szemét. Nem véletlen, hogy Alanor lakói nem a köztisztaságról híresek.

Már nagyon unom. Inkább mentem volna moziba, vagy netán egy Eleniosz vendégházba! Haj, ha belegondolok milyen dolgokat tudnék én ott csinálni! A kis sullár léptű troll leánykák között! No, de hagyjuk az álmodozást későbbre.

Na végre, történt valami érdekes. A sok fogpiszkálós lemegy, hála istennek, és most beengedtek egy fehér lovat. Hoppá nem is ló ez, hanem egy trikornis. Jaj, de aranyos, kíváncsi vagyok ki az ellenfele, nem szeretnék a helyében lenni. Az eredményjelző táblán az **Ilinir Doaron** név villog kékes fényben. A fickó még mindig sehol. Á most lépett be. Hú, nem semmi. Hát ez szerintem bronzban született, de vannak rajta más extrák is, amik nekem nem valószínű, hogy lesznek valaha is. Mi van ennek a kezében? Apám! Egy vashegyű lándzsa!! Ennek a fickónak olyan sötét az aurája, hogy hozzá képest egy szintszívó békegalambnak nevezhető. Erről tanúskodik a nyakában fityegő Denevér szimbólum is. Hát igen, lehet hogy a trikornis sem lesz a legkönnyebb helyzetben.

Hirtelen a trikornis megáll, észrevette ellenfelét, látszik, ahogy a mágikus energiák rezegnek körülötte az összpontosítástól. Hatalmas detonáció hallatszik, és ebben a pillanatban egy fehér színű tűzcsóva vágódik ki a trikornis szarvai közül. A bölcsek ezt tisztító tűznek nevezik, szerintem inkább csak egy tisztító lángocska. Telibe trafálta ellenfelét. Ilinir meginog egy pillanatra, de úgy látszik nem hatotta meg igazán a tisztítás. Egy kicsit megpörkölődött a bajusza. Elővesz három bumerángot (már nem is csodálkozom) és a feléje trappoló trikornisba hajítja őket. A hatás leírhatatlan (azért megpróbálom). A trikornis fehér szőrét a vágott sebekből kibuggyanó vér szennyezi vörösre. Mintha ez még nem volna elég szegénynek, amint odaér emberünkhöz, Ilinir a lándzsájával átböki a nyakát, ezzel szemben a trikornis csak egy aprócska karcolást tud ejteni Ilinir jobb karján. Ilinir diadalmasan húzza ki fegyverét a rongycsomóként összecsukló trikornisból. A közönség őrjöng a lelátón. Rövid, látványos és esélytelen csata volt. Ilinir összeszedi lövedékeit, és elvonul az egyik sarokba nyalogatni a sebeit. Addig míg a következő ellenfeleket kihúzzák az Alanor-i leánykórus tart bemutatót. Jól meg is dobálták őket mindenféle szeméttel.

Hát nem akarom dícsérni, de a következő három ellenfelének annyi esélye sem volt, mint egy quwargnak egy sullár ellen. Meg is nyerte mindegyiket, méghozzá úgy, hogy ellenfeleiből általában csak trancsírozott húsmassza maradt. Mindig csak a D.E.M mentette meg őket. Sajnos ezeket a csatákat nem láttam, csak mesélték őket, mert egy aljas kis árnymanót kergettem, aki megprópálta ellopni a „becsületesen" megspórolt pénzemet (pedig ott tároltam, ahol a legnemesebb szerveimet, mégis ellopta a kis piszok). Nem tudtam volna elkapni, csak szerencsémre pont mellettem árult egy vén nyanya csirkéket. Fogtam kettőt (a nyanya sipítozott) és amolyan jó trollosan megküldtem a nyamvadt tolvaj felé. Az egyik mellé ment, de a másik telibe kapta a nyomorultat. El is terült mint egy kivénhedt törpemamut (+1 csirkehajigálás). Visszahelyeztem a pénzeszacskóm a megfelelő helyre és visszakullogtam a helyemre. Szerencsére senki sem foglalta el, ezért én gyorsan le is ültem.

Jött az újabb csata. A negyedik ellenfél egy bizonyos **Don Caloni** névre hallgató vaskos kis törpe, az aztán kemény volt. Legalább fél óráig szurkálták egymást, végül mégis döntetlen lett. Ez tényleg jó csata volt. Azért megdobáltam a törpét tojással. Én élveztem, még a szomszéd troll pereccéből is sikerült törnöm, úgy hogy észre sem vette (hülye troll!).

Ezután keményebb csaták jöttek mint az első három. A csaták elején Ilinir mindig bevetett valami furcsa varázslatot. Kezéből egy fekete gomolyag vágódott ki, és telibe kapta az ellenfél testét. A gnómok csak hüledeztek ezek láttán. Nagy elmésen megkérdeztem: – *Mi van má!??* – Erre azt mondták, hogy egy nagyon nehéz varázslatot csinált, aminek a neve: Sötét Halál (meg gnómokhoz nem illő szavakat is mondtak). Mindjárt betojok!

Ha jól láttam, nem csak lelkileg, hanem fizikailag is igen megviselte ellenfeleit ez a kör eleji varázsolgatás. A második ellenfele a döntőben egy **Fherlayt** nevezetű, bizony vissza is lőtt egy tisztító tüzet, bár ez közel nem volt olyan hatásos mint Ilinir varázslata. Ez is elfeküdt.

Ezután következett a döntő. Ellenfeléül egy **Daronel** nevű ember került ki a másik ágból. Közel azonos, vagy talán még jobb felszereléssel mint Ilinirnek volt. Számomra érthetetlen okokból most nem használta azt a hatásos varázslatot. Lehet, hogy ez lett a veszte. Talán ez volt a Ghallai olimpia egyik legkeményebb meccse. Nagyon sokáig tartott. Szúrások, ütések, védések egyvelege volt ez a háromnegyed óra. Egyik fél sem került a földre, így a bíráknak kellett eldönteni, hogy a mesterek kategóriában ki a legerősebb harcos Ghallán. A bírák is sokáig tanácskoztak és végül úgy döntöttek, hogy a Daronel nevezetű volt az erősebb. Ki is hozták győztesnek. Ilinir pedig rezzenéstelen arcal kiballagott az arénából. Úgy vettem észre, hogy nem mindenkinek tetszik a döntés, köztük nekem se, de nem tehettünk ellene semmit. Ezután még érdekesebb csaták következtek, olyanok amiket tényleg nem lehet leírni. Félreértések elkerülése végett: csak azért nem indultam a leghatalmasabbak kategóriában, mert lehet hogy összeborzolták volna a frizurámat.

Eljövök jövőre is (ha addig nem kapnak el a gondozók)!

(A gyengébbek?) nem... folytatás a második oldalról

Lemaradt az első összecsapásról, amit a Surranó nyert meg. De azt már látta, amint a férfi többszörje is ellenfele karjára sújt szörges bunkójával. Surranó ellenfele nem tétlenül fájdalmával még hízelelve ment és pársze bedolgozta szuronyát ellenfele testébe. Ezek a dülöngélő azonban megjöhetősüket erőfemmel bizonyalták. Kölcsön a megszűrtort ferfi egerősítjái vesztése ösztön az ártnyunnal felé. El is taltíta a vállát. Amint hátrálva lepett, tökéletes cséplontot terentett Surranó számára. A gyors nő lehasználta a lehetőséget, mely sehet okozva elugrott ellenfele szörges bunkója elől. A kollaborációs elő vissrott nem tudott kitérni, mely a pólh vállát horzsolta fel. Surranó elegtenc fegyverét és a sebesre tette kezét. Egyszerre mindkettőjüknek eszébe a szörges bunkó és a kollaborációs, amikor a birák véget vetenek a közöldetemnek. Vi. Borax lökönsein nére a díszpulóhoszt a birák szorgoskodtak. Szerinthi szerint nem tudta volna megmondani ki lesz a bajnok... A nézőtéren torsét esinek bunoli. Csak a birák halk sustorgását lehetett hallani, de azt meg a legávolabbi sarokban is:

Éghetett a fekete zászló. Rengetteg ember sajnálatra, Blatzlmort mellett. Surranó lesi a győztes!

A király is egyféle tapsolt népével. Az ártnyunnal elfeccint tett pár lépést a kárálytól pálnyt felé, majd mélyen meghajlott. Pár percig mégis ünnepelte magát, végül elindult kifelé az arénából.

Az első Olimpia Nem készítősben közreműködtek: Vörösy István, Kalasznyikov, Eldarane Berki Sadak, Kék Buttci, Leia, Chris McHawk, Agak Szittya, Grál Stone, Highlander és még sokan mások. Rajzok: Chrin Zsoh, Hálló Zsuh.

A vége annyira elfeccint pár gerecé fot lé, majd megjelenik Ghalla Gerhard: **Vuborázgatás Vlagyimír.** Elő legendát látnat az, aki most odafigyel: ez az ember, akinek a nevét még a Pturtrai árnyamnó csoa nnsra fénőket is csak halkan ejtik ki. Ismert di a mocsrak bosszrkönyinél kezöve a nagyárosok keresédedin keresszél mindenki. A legnagyobb figyeremszterek próbálják elérni aprbén harci technikát, hogy attán az kellősszusnunkak tanítsák meg ölet. Ez a tébbszörösen reinkarnált férfi teljesen vak. Szeme világtinak elvesztéséről több szóbeszéd kering. Legibbetőbbnek az tűnik, hogy a Nagy Kí tanítes tugjainak parancsára oltottak le ölet, amikor az a mint eniberr – bezzatták a harcmővész technikái felüszemi felnőtta. Azóta Vlagyimír minden tütöse hatalmas elcksrosmos energiát lőé elő lenfole testébe, sőt egresek szerint szervezésében vér helyett folyó kony energia kering. Az idei olimpián sem volt egesfen cfellnfele se, aki tájnyn tudott volna ellenfelére vér eresztem. Aki a legtovább bírta, az most ott meg mögötte: **Sistergő Pumpa** - egy elf szemével nérve is gyönyörű varlandar nő. Ez a lány valódi lélektörténegszerűek számít Ghalla Fidájára: egy felsőr anrtájú varlandar. Mégis egészen fiatal korban elfeccintt fajtinak ítuldmos jellemvonásokká, a gonosszagfél és inkább az ellenséhez vallás tanuít kövesse. Ennek eredményeképp látható mest a nyakában fliggő kicsiny nap szimbólum. Hisszel és szeszélyes kalandok során került a király udvarba, ahol még a kerékszerzal lovagsírt is elkópérztatta a landzsák használhatóan vaféj jártassága és udvarias sélhesa. Neki a dárabbe justáczt többek közöttt egy magyarszigó felesre lovagot és egy lyrandiai örüst is a paddóra kellett küldenie.

Ghalla harmadik legjobbja mesze lemaradva lépdel a lány mögött. Az ő neve: **Krákogó Sütőbők**, a sötét gnómok vezetője. Gonosz mágiája, sötét praktikái messze földön hírtesek. Az ünlett mégy erejét veszteri varázsbástyát markolászva örvöltőtén rezzenésekben tekintenti, brullamassokos, félőrsás szolgáljával. Kérnégy az Arnyékhirodalomból érkezett felesre gríffenek hátán, ami nagy pánikot keltett a Tsuvr fiúcsrobon. Most nem olyan boldog a sötét gnóm mint akkor, amikor felt polgárt fiftát a hátasa. Felette csuhajtó ronggyá égette a sok tkszítő tűz varázslat, rámcsa bőrébe örökre beleégetek Vlagyimír üldöttek nyomai.

Mindannyian felállnak a király pulóhoszt szemben és az előttük levő kanapékat grőmszerű fegedik. Pumpa mosolygva néz vipp a boldogan ugrándmó kis Surranón és azokra az időkre gondol, amikor még él is tudott örülni egy répánczinak. Azután rájuk kerül a sor. A közösség felhőkül, amikor Vlagyimír az emelvényre lépő-mretelen salya nyomán ívvegé ér a hornak. Borax ezen fél kezet rázva vele, hiszem tudja: olyan erős vérdörzadzs ül rajta, amit csak napok során lehetne semlegesíteni. Ghalla legjobbja ártvesi jutalmát, a csodálatos ZAN-t. Hogy mit kezd majd vele, azt még senki sem tudja, talán még ő sem. A lelkiismen mmbol a nép, ahogy a lovagjtary a király mellé lép. Borax magistenőve ferzi magát, hogy ilyadfmaja díjját a lányrnak: a fantasztikus kvazár pánczél. Végül kösszönja az idei olimpia utolsó díját: lehúz az ujjáról egy zöldköves gyűrűt, majd átnyújtja a sötét gnómnak. Sütőbők arcán sunyi vigyor ütődik fel egy pillanatara, mikor látja: egy smaragd vésőfigyelő lapott. Vi. Borax eskor már ott szára legjobb lurcosait és az utánpótlásai személt. Valjon hogyan marandnak ellenben ebben a harbár, vad világban a következő versenyig?

A díjátosztás végét ért. A király lekészít az Arénu belső czarnosaiba, de a tömeg nagy része még a helyén marad. A birdoszfálás szerint nernsokára kezdődik a bosszorkánynnoda végzésének záróünnca. Akik nem bírják annyira a dorongvadtak és tanudobnk hangját, a kijáratnál elsőként pillanthatják meg a táblát: „REMÉLJÜK LEGKÖZELEBB ÚJRA TALÁLKOZUNK".

HREK

Hivatalos átlásfoglalás:

Nem megerősített források szerint az Olimpia egyik kategóriájban csalás történt. Egy magát megnevezni nem kívánó személy az egyik selejtzőbell csata közben ket fegyverrel szúrta arra, hogy egy sötét kiperaj vöcsl, sölyomarcú férfi kiülötte, szörnyűkből kínyert dolgokat szedett elő a szájából. Mely ronzkungum, amely úgy néz, hogy más, kötöznesége hatandó halláskísérőnek nem érte el, mormolni kezdett, majd háromszor egymás után kimondott egy nevet és szúrta gyorsan ütnár tapsolt. Ezzel egyidejűleg az arénában kitadó egyik kalandozott ért támadónk zsnórban mellé termek.

A két esemény a megfigyelő csak később tudta összefüggésbe hozni, és csak ezután jelentete a rendezőségek. Az elkövető szemébe és elhúzerés oka mindeddig ismeretlen.

Krapizlon Authár indítványára az Olimpiát szervező Erőistmágusok igértet tettek arra, hogy a legkizelebbi Olimpia idejére egy védő erőburn terjeszenek ki az Aréna fölé, mely megakadályuz mindenfajta külső mágiaes beavatkozás. Erre most az Erőistmágusok kötöttem alacsony sztna mellett nem jutott elég energia.

Közel 400 olimpikon

Styggata Pertelon, a Királyi kamara főtanácsa a következő adatban bocsátotta rendelkezésünkre: Az I. Ghalla Olimpiai Játékokon 387 versenyző vett részt. Ebből 348 a rangsorolt érkezett kalandozók száma. Ez a vártnál kicsivel több, de mindenképpen kevesebb, mint amit a következő vadaba terveznek. A nevezési- és belépődíjakból befolyt összeg meghaladta a 200 000 aranyat. A jövőben egyébként várhatóan kategóriánként eltérő lesz majd a nevezési díj összege.

Krapizlon Authár

Új versenyszámok?

Nekszegezettik a kérdést a sajtelmesen mosolygó Kapitány Authár: – Igaz a hír, miszerint a II. Olimpián a kalandozók a harcon kívül más téren is versenybe szállhatnak a győzelemért?

– Nos, igen, vannak ilyen terveink. Előjárójaban csak annyit, hogy a jelenleg kidolgozás alatt álló versenyszámok elsősorban a szakértelmére épülnek. Az podig, mint a következő Olimpián bevezésre kerülnek-e, csak attól függ, hogy elkészülnek-e addiga a szükséges építelmények, eszközök.

Ugelemények az Olimpiáról:

Egy erősen kifestett üröömlány: – Hiáát, nem igazán értem, miért kedvelik annyira a kalandozók az ládomás nevű varázslatot, mindenesetre nálam nem jött be a +4 támadás...

Egy kezét dörzsölgető troll fogadós: – Nekem igazán jól jött ez az Olimpia. Busás hasznomal vásároltam meg három kvazár pánczél, két igen bezsülletes kétpd árnyamnóból, mindössze 1600 aranyért!

– De hiszen egy kvazár pánczél ünmagában is több tízezer aranyba kerül!

– Most birtosan csak az irigység beszél magjából!"

Egy felháborodott árnyamnó: – Ezt a hallatlan pimasszságot! Valami elvetemült személy lánatlita a zsebben, sőt erszényben bordható csapdát! Szegény, szerencsétlen árnyamnó végzi tisztes megélhetési bázosító munkáját, erre az ujjára kaman egy apró, csupa fog harapódzó. Ez bizony kátulmám az ilyen bezsemen személyeket a vásárlóról!"

Egy üreg látszerész: – Hogy miesnda egy goromba ember ez a Vlagyimír! Amikor felajánlottam neki megvétetre egy kétlinő minőségű látszíszet, a teljes csalódottmember hazcalnul unszíszet mellékelet"

Egy kezdő kalandozó a leghatalmasabbnak kategóriában lezajlott csatát megtekintése után: „...." (nécma csend, a lövegkező kásérlőtanctesket: ösvegesen csillogó, kígúvadt szemek, lefirpult alsó ajak, hesiány mrfijautoskesnak a száj mindkét szegletében, csendben csillogó alsó és felső fogsor...)

AZ I. OLIMPIA ÉRMESEI

I. KEZDŐK

1. Surranó
2. Blackmort
3. Stephan Severin

II. VETERÁNOK

1. Selindek
2. Legolas fia Ljerk
3. Rakula Že, az OPU

III. HARCEDZETTEK

1. Sylvester az Elf
2. Biborszél
3. Al'thang

IV. MESTEREK

1. Daronel
2. Illnir Boaron
3. Don Caloni